

*járású varrógép örökké
azt várja, melléüljünk,
és a jó Winkler doktort a felhő
árnyékában magára
hagyjuk a Rilkéjével.”*

*A momói
logikán most sincs hézag,
az esővíz nem azon át szivárog,
ha a nyári záporok a toronyház
falán patakban folynak, még anyánk sem
hibáztatta a kígyó-históriát kivéve
mikor szőni fakanállal tanított,
de fordított világot nézni az
istenverte lencsén át
áhitattal. És ez a
Samáel nagy húzása, ó,
nagyobb, mint a tejespohár körüli
ólálkodás! Anyánkat
Samáel akkor
tévesztette meg, s már
meg is jelölt magának.*

*Fáját később
elhagyta, mikor a
markológép meglódult,
rémlik lassú
celluloid-kúszása az álom
nagy nyári vetítésén,
gépbe fűzött felhői a néma
filmszakadásos
égnek.*

ZALÁN TIBOR

Epiktétosz körül

*Nem elveszítettem, visszaadtam.
Önként. Az önkényt nem számíthattam
bele. Hogy ellenem fordul nyomban a
hangosabbik, törtetőbb — a hitványabbik fele.
A minnek?
Öreg filozófusom mosolyog: a semminek.*

*Nem a tények.
A tényről alkotott vélemények.
S nem valaki — a saját vélekedésem
ingerel, ha mint kullancsok
feketéllenek elbitangolt állat bőrén,
az emberi férgek.
Bemásszák, a vérereit keresik.
Pedig a szívét akarnák, a máját,
gyomrát, meleg beleit.*

*Nem panaszkodom. Körbehordozták a
tálat s nem vettem belőle.
Mert nem mozdulok, nem akarok sehová
eljutni. Mozdulatlanul, előre,
vagy beljebb, hol érintetlen még a homály.*

Vágy és ellenszenv nélkül.

*A jós csontos keze homlokomhoz ér.
Szeretet az undorral bennem összebékül.
Nem a takarás nélküli seb. Nem a festett vér*

Ez itt

*Ez itt egy valami. Vers
lesz alanya, csődje, tárgya, részei
primán illeszkednek s bár pereme csorba
beleiben vígan araszol előre a trágya,
a meleg.*

*S ez nem metafora fentebb. Bár a gondolat
végső soron — vagy nem — felcicomázott
salak. Eszembe jut — neked beszélek, hé! — hogy
még nem láttalak. Soha, s szép itt ez a szó.*

*Találkoztam egy kurvával. Talán erről
még. Szép volt és legalább háromnegyed mázsa. Csak
ment, feketében ment, valami padlásszobába
n maradt az álma. Ezt morogta sorban állva
a banánosládák előtt. „máma már nem hasad
tovább”.*

Ócska évszak ez a mai. Szitáló délelőtt

Mázolás

*Költőnk nyelvtant tanít. Beköltözik
mulatságos példamondatokba.
Rág és lefed, elborít, pusztul.
Rajta van, mint anyagon a rozsdá.*

*Az ősz szálak . . . hogy szövük át
meg át. Veresborok felejthető hőse.
Külvárosi buszmegálló. Lepattogzott
tájról a zománc. Most jön tőle,*

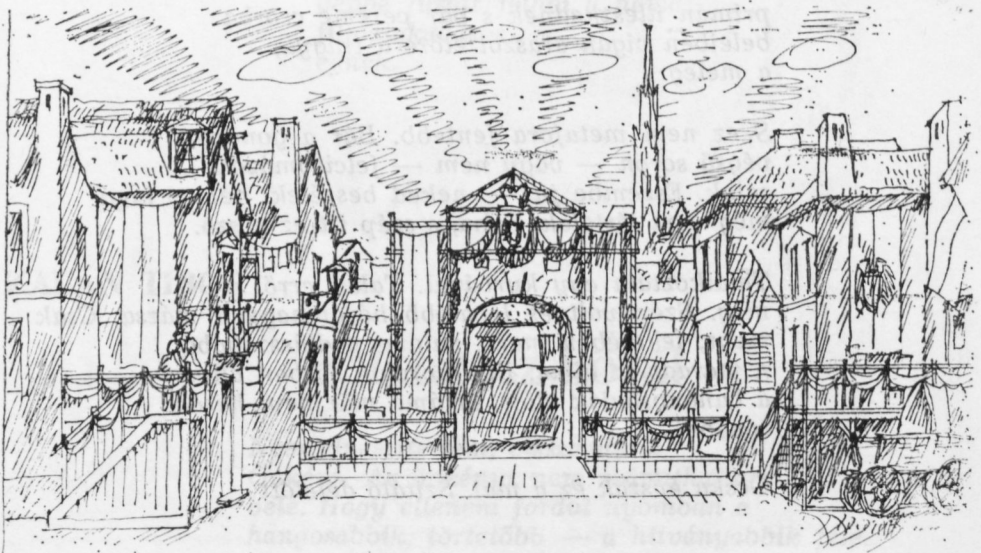
most indul hozzá. Kifelé belőle.

*„Én utálok ezt az egészet.” Ő mondja
vagy én mondom. A kettő most összecúsúszik.
Elnézi magát, ahogy vergődik,
a kakaóban fuldokló légy is úszik,*

csak a nézőpont . . .

*Persze, lehetnek kérdések még.
Jöhetnek, félretolt ételéből ehetnek.
Rongy kis fazonokra derült fel az ég.*

*Magában morog. Görnyedve ázik.
Rossz költők. S még rosszabb kor-ok.*

VARGA MÁTYÁS RAJZA